

Elementar-partikler og elementar-ord

Naturvidenskaben fortæller os, at der findes noget som hedder elementarpartikler. Dvs. partikler inde i atomerne (f.eks. ”kvarker” og ”leptoner”) som ikke kan deles i mindre partikler.

Man kan godt tale om dem og til en vis grad analysere dem, men man kan ikke opdele dem i deres bestanddele, thi der findes ingen bestanddele. Der findes, så vidt man ved, intet mindre end dem.

På samme måde findes der elementarpartikler i den kristne tro. Dvs. ord som kan kaldes elementar-ord, ord som ikke fuldt ud kan forklares af andre ord.

Og medens videnskabens elementarpartikler kun er en teori (en teori som synes for tiden at blive rokket af nye teorier, f.eks. teorien om ”superstrengene”, så er den kristne forkyndelses elementar-ord faste og urokkelige.

Man kan tale om dem og prædike om dem, men i kernen er de udelelige og skal derfor i sidste ende forstås uden forklaring. De skal forstås intuitivt. Det er dem al anden kristen tale skal have som selvfølgelige forudsætninger. Sådanne udelelige ord er blandt andet ordet ”kærlighed” og ordet ”synd”.

I dag er det godt nok mange som hævder, at disse ord kan forklares fuldt ud.

I enhver avis, eller ethvert ugeblad, kan man nu til dags jævnligt læse, at videnskaben nu ved præcis hvad kærlighed er:

Kærlighed er, siger man, en kemisk proces i hjernen. En kemisk proces som opstod under den biologiske udvikling fra amøbe til os. En kemisk proces som tilfældigt opstod i udviklede pattedyr fordi denne kemiske proces gavner pattedyrets overlevelse. Det er, forklarer man, nyttigt for os som pattedyr at vi bliver bildt ind at vi elsker hinanden fordi det sikrer at vi parrer os og sikrer at vi passer godt på vores afkom.

Ovenstående er stort set hvad man i skolen eller i aviserne i dag lærer om kærlighed. Og sådan må det nødvendigvis være, hvis man ikke tror på Gud. I denne tankegang er kærlighed ikke et elementar-ord, det er tværtimod en nyttig løgn som kan dissekeres. Det eneste udelelige, den eneste elementar-værdi, er genernes vilje til overlevelse. Viljen til magt.

Som kristne må vi sige, at når man hævder noget så åbenlyst vanvittigt som ovenstående, så er man i første omgang helt uden for pædagogisk rækkevidde. Så kan man ikke overbevises om kristendommens sandhed gennem andet end en personlighedsændrende omvendelse.

* * *

Det samme gælder, hvis man ikke har sans for ordet ”synd” som et elementar-ord. Ordet synd er, hvis man skal have den mindste sans for kristendommens sandhed, et lige så vigtigt ord som ordet kærlighed. De to ord kan slet ikke forstås løsrevet fra hinanden.

Ligesom ethvert menneske i sit hjerte véd, at kærlighed er den grundvold Gud har skabt verden på, således véd ethvert menneske i sit hjerte også, at mennesket har svigtet denne grundvold, dvs. at det er en synder som mangler retfærdighed.

Også ordet ”synd” er altså et elementar-ord som ikke klart kan oversættes til andre ord.

Der findes dog et enkelt ord som dækker langt hovedparten af det indhold som findes i ordet synd, og det er ordet misundelse. Menneskets syndighed fremkalder misundelse og misundelsen fremkalder alle de andre af syndens frugter.

Al vantro, dvs. al mangel på tro på den sande Gud er således udtryk for vores misundelse på Gud. Ateisme, dvs. påstanden om at der ingen Gud findes, er et udtryk for, at man er så misundelig anlagt, at man ikke vil

finde sig i, at der findes en magt over os selv. På samme måde er menneskets egen opfindelse af alle mulige falske guder og alle mulige former for overtro, alt sammen forsøg på at skabe sig guder, som man kan magte og have i sin hule hånd.

Vi har jo, især i vores narcissistiske tid, meget svært ved at forestille os en fuldstændig lykkelig tilstand, hvor der er nogen der er højere i rangordenen end vi selv er.

Ja, i virkeligheden kan vi vel ikke engang forestille os et himmerige, hvor Gud selv er over os. Vi forestiller os snarere os selv som guder.

Men Guds rige er ikke et lighedsrige, hvor vi forvandles til guder. Det, der er fraværende i Guds rige, er ikke rangordenen. Det, som er aldeles fraværende i Guds rige, er tværtimod den misundelse, dvs. den synd, som får os til at afsky ethvert hierarki.

For at Guds rige kan komme, er det først og fremmest vi mennesker, som skal ændres, det er os som skal omvendes. Når vi, ved Jesus Kristus og Hans hellige kirke på jorden, bliver omvendt, så er synden borte og vi er allerede i Guds kærlighedsrige.